

оспорими свидѣтельства, че езикътъ, на който сѣ тие говорили, е билъ чистъ славянски езикъ. Напърво, тѣхното народно название *болгаре*

граничното сѣжителство съ тѣхъ въ Седмиградия. Но още порано отъ маджарете, тѣхните предшественици хуни така сѣмогле да оставатъ нѣколко думи въ ромънския лексиконъ. Разбира се, че въ езикътъ на ромъните сѣществуватъ множество думи отъ дѣйствително бѣлгарско, т. е. славянско, влияние. Замѣчително е, че Рѣосаеръ са изощрява по-нѣкогашъ да тѣлкува съ финско происхождение и очевидно славянски думи. Напримѣръ глашкото *lorata* и бѣлгарското *лопата*, съ значението на весло, той произвежда отъ остяцко-самоѣдското *lar* (254). Но и въ руския езикъ ние имаме думата *лапа* съ нейните производни *лапоть* и *лопата*. Или ромънското *tâtê*-сестра той сближава съ самоѣдското *tatî*-по-млада жена (256); но ние имаме думата *тѣтя*, *тѣтка*, което означава сестра на бащата или на майката. По-нататѣкъ ромънското *sicsebeci* дѣга Рѣослеръ сближава съ остяцкото название на дѣгата *raiðgot*, което означава лѣжътъ на грѣмотевицата, и съ самоѣдското *Numbani*-покровѣтъ на Нума или собственно покровѣтъ на мечката. Съ помощта на различни напѣвания той са мѣчи да докаже, че думата *sicsebeci* има почти сѣщото значение, слѣдователно представлява единъ откъслекъ отъ старовременната самоѣдска митология (256—259); а отъ тука просто заключава, че дунавските бѣлгаре сѣ остяцко-самоѣдска вѣтва. По-произволни филологически сближения и изводи, по нашето мнѣние, е мѣчно и да са измислятъ. Тука особено е оригинално това, че тѣлкователътъ, който обяснява финския елементъ въ ромънския езикъ чрѣзъ бѣлгарското влияние, не указва на никаква финска стихия въ самиятъ бѣлгарски езикъ. Но намѣсто разпространенъ, наученъ анализъ тие тѣлкователи вѣрватъ съ преднамѣренна идея, т. е.: «а защото старовременните бѣлгаре сѣ били хуни или финни, то» и т. н.; а чрѣзъ това въ своите напѣвания и изводи тие дохождатъ по-нѣкогашъ до наивностъ (17).

НАРОДЕН МУ И В. ТЕРНОВО